

Letadla V Břiše

Leoš Mareš

Je šestýho června, třináct hodin přesně,
máme sraz v pizzerii, stíhám to těsně,
na to jak se dobře najím, těším se děsně,
no tak láska, kde tě mám, vzadu, no jasně.

Byl bych moc rád, kdybych si tohle celý vymyslel,
kdo by si v tuhle klidnou chvíli pomyslel,
že se za pár hodin budu sbírat ze dna,
že si budu přát, aby byla znovu jedna.

Je jedna hodina, ta po pravým poledni,
no tak si přece ke svý holce přisedni.
Přišla mi zpráva, měli jsme se sejít,
stačilo ale jen do toho podniku vejít,

aby jsem zjistil, že nebyla pro mě,
a už se cejtím jako když je po mně,
dělej, sedni si, ať nám nevyneseš spaní,
no tak si sedám, třeba je to zdání.

Je šestýho června, šestnáct nula pět,
připadá mi to jako dva tisíce let,
už tři hodiny se zamilovaně díváš,
už tři hodiny se při jídle líbáš.

Já sedím naproti, je to zvláštní pohled,
když si člověk rozšíří o tobě svůj rozhled,
sedím naproti a mám trochu zimnici,
sedím v bistru u okna naproti přes silnici.

Jé, ahoj miláčku, to jsem se tě lekla,
ani jsem tě nečekala, abych pravdu řekla,
máš bejt přece v práci, jak to všechno stíháš,
musíš se šetřit, vždyť se hrozně týráš.

Skoro jsi se těma svejma řečma dojala,
a pak jsi mě rychle pro jistotu objala,
vím, že to nebylo tvoje dnešní první objetí,
všechno jsem to viděl, byl jsem tam až do pěti.

Možná je to osud, možná je to dané,
ale vždycky, když se tohle někomu stane,
je to ten pocit naprostý bezmoci,
kdy máš kůži bledou jak při vážný nemoci.

Svírá se ti břicho a srdce auch,
Němci tomu říkaj Flugzeuge im Bauch.
Dostaví se smutek a chováš se tiše,
je to jako když ti lítaj letadla v břiše.